

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/186/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414209625
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6414209625.5

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobkyne Z. Z., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Z. XXX, Z. O., právne zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 1.211,35 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/127/2014-264 z 09. apríla 2019, v spojení s opravným uznesením č. k. 10C/127/2014-303 z 30. júla 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom 10C/127/2014-264 zo dňa 09. 04. 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 10C/127/2014-303 zo dňa 30. 07. 2019 m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.211,35 Eur s 8,15 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 15. 07. 2014 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania na súde prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 36 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom, ako súd prvej inštancie (ďalej len „okresný súd“, resp. „súd prvej inštancie“, event. „prvoinštančný súd“), rozsudkom zo dňa 09. 04. 2018 žalobu zamietol (prvý výrok). O trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobkyni náhradu trov konania v pomere 100 % trov konania (druhý výrok). Opravným uznesením č. k. 10C/127/2014-303 zo dňa 30. 07. 2019 opravil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/127/2014-264 zo dňa 09. 04. 2018 ohľadne dátumu narodenia žalobkyne, ktorý mal správne znieť „06. 06. 1949“. V ostatných častiach zostal rozsudok okresného súdu nezmenený.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 1.769,81 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne od 15. 07. 2014 do zaplatenia z titulu bezdôvodného obohatenia sa žalovaného, a to na základe zmluvného vzťahu vzniknutého zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500003231 (ďalej aj „Zmluva“) zo dňa 21. 03. 2011, ku ktorej bola podpísaná aj Dohoda o poskytovaní služieb. Predmetného nároku sa žalobkyňa domáhala z dôvodu absencie náležitostí predmetnej Zmluvy, z ktorého dôvodu ju považovala za bezúročnú a bez poplatkov. Podľa predmetnej Zmluvy mal žalovaný poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.500,- Eur, reálne jej však poskytol sumu 1.284,24 Eur, na ktorý úver mu zaplatila sumu 1.769,81 Eur, z toho po podaní žaloby zaplatila sumu 241,11 Eur.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 3 ods. 1, § 34, § 43, § 43a ods. 1, § 44 ods. 2, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 1, 2, § 2, § 9 ods. 1, 6 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia Zmluvy (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z. z.“, resp. „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby žalobkyne z dôvodu premlčania nároku. Mal za preukázané, že Zmluva, na základe ktorej žalobkyňa požiadala o poskytnutie úveru obsahovala v bode 5. predpokladanú výšku RPMN 70,01 %, pričom v bode 6. predmetnej Zmluvy žalovaný uviedol inú výšku RPMN, a to 66,37 %, a podpísal ju dňom 21. 03. 2011, pričom v danom prípade išlo o zmenu návrhu (§ 44 ods. 2 OZ), ktorý mala žalobkyňa prijať, Nakoľko Zákon o spotrebiteľských úveroch pod sankciou neplatnosti vyžaduje uzavretie Zmluvy v písomnej forme, bolo potrebné, aby ju žalobkyňa opäť opatrla podpisom, ktorý postup nebol dodržaný. Predmetná Zmluva nemala zákonom vyžadovanú písomnú formu, preto ju posúdil za neplatnú. Údaje o schválenom úvere žalovaným v čase podpisu žalobkyňou neboli obsahom Zmluvy, preto ich nemohla akceptovať, pretože údaje uvedené v bode 6. Zmluvy predstavovali nový návrh na jej uzatvorenie a nebolo preukázané, že žalobkyňa taký návrh akceptovala. Pre absolútnu neplatnosť je charakteristické, že pôsobí ex tunc, t. j. od začiatku a súd na ňu prihlíada z úradnej povinnosti, nie je prípustná konvalidácia alebo ratihabícia. Predmetnú Zmluvu posúdil ako neplatný právny úkon, pretože nebola uzatvorená v zákonom predpísanej písomnej forme. S poukazom na hospodárnosť konania nevykonal dôkaz výsluchom svedkyne U. S., ktorý by nemal vplyv na posúdenie neplatnosti Zmluvy z dôvodu nedostatku jej písomnej formy. Vzhľadom na chýbajúcu písomnú formu Zmluvy, nepovažoval za potrebné zaoberať sa námietkami žalobkyne o absencii obligatórnych náležitostí. Reálne žalobkyňa čerpala sumu 1.284,25 Eur, ktorá skutočnosť nebola sporná, na úver zaplatila celkovo sumu 2.495,60 Eur, ktorá taktiež nebola sporná, a preto jej vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.211,35 Eur. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným sa zaoberal predmetnou námietkou. Dvojiročná premlčacia doba pre vydanie bezdôvodného obohatenia plynie odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa však premlčí za tri roky. Vzhľadom na podanie žaloby žalobkyňou na súd dňa 01. 08. 2014, považoval nárok žalobkyne za nedôvodný pre vznesenú námietku premlčania, pretože Zmluva bola od počiatku neplatná. Žalobkyňa vznikla povinnosť vrátiť žalovanému sumu poskytnutého úveru vo výške 1.284,25 Eur, pretože mu zaplatila navyše sumu 2.495,60 Eur, čiže o sumu 1.211,35 Eur navyše. Opravným uznesením č. k. 10C/127/2014-303 zo dňa 30. 07. 2019 opravil podľa ust. § 224 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) záhlavie predmetného rozsudku v dátume narodenia žalobkyne, ktorý mal správne znieť dňa 06. 06. 1949.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP aplikujúc zásadu úspechu, pričom žalovaný bol v spore plne úspešný, a preto mu priznal náhradu trov konania v pomere 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 1.211,35 Eur s 8,15 % úrokom z omeškania od 15. 07. 2014 do zaplataenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania.

6. Namietala inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom v súvislosti s posúdením námietky premlčania vznesenou žalovaným. Poukázala na nevysporiadanie sa prvoinštančným súdom s námietkou premlčania v napadnutom rozsudku, napriek tomu, že bol k tomu zaviazaný uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/43/2017-224 zo dňa 26. 01. 2018. Len stroho konštatoval premlčanie nároku žalobkyne, pričom neuviedol, či ide o nárok premlčaný v dvojiročnej subjektívnej premlčacej dobe alebo v trojiročnej objektívnej premlčacej dobe, kedy a na základe akých skutočností datoval počiatok plynutia uvedených premlčacích dôb, a kedy ich plynutie malo skončiť. Preto prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí dostatočne a výstižne neodôvodnil základné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia a svoj záver nepodložil ani len akýmkoľvek ďalšími úvahami, nie to ešte dôkazmi. Predmetné rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle, odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP, preto je nepreskúmateľné a nezákonné. Nesúhlasila so záverom o premlčaní nároku. Pre vydanie bezdôvodného obohatenia právny poriadok SR zakotvuje kombinovanú premlčaciu dobu, a to

subjektívnu dvojročnú a objektívnu trojročnú, ktoré začínajú plynúť nezávisle od seba a ich plynutie končí nezávisle od seba. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť až momentom, kedy sa oprávnený subjekt objektívne dozvie o takých skutočnostiach, z ktorých dokáže vyvodiť záver o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, pričom prvoinštančný súd mal uvedené skúmať pri posudzovaní otázky premlčania, čo však neurobil. Prvýkrát malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu poukázaním tej splátky na účet žalovaného, ktorú prijal ako plnenie nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov, a to splátkou zo dňa 29. 11. 2012 vo výške 81,- Eur, ktorou došlo k úplnému splateniu istiny a k plneniu nad rámec jej poskytnutých finančných prostriedkov. Až zaplatením uvedenej splátky došlo ďalšími platbami žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného a začala plynúť trojročná objektívna premlčacia doba, ktorá mala uplynúť až dňa 29. 11. 2015. Žalobu podala dňa 01. 08. 2014, teda len po 1 roku a 9 mesiacoch od vzniku bezdôvodného obohatenia, preto trojročná objektívna premlčacia doba nemohla uplynúť. Navyše nedošlo k uplynutiu ani dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pretože k uplatneniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia došlo len približne 1 rok a 9 mesiacov od vzniku bezdôvodného obohatenia. Preto nedošlo k premlčaniu nároku, a to v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby, ani v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. Prvoinštančný súd predmetnú vec nesprávne právne posúdil. Zároveň za nesprávny považoval aj výrok o náhrade trov konania. Poukázal na čl. 2 CSP a na princíp právnej istoty, a tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5ECdo/192/2014, 6MCdo/9/2012.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP).

9. Na úvod odvolací súd poukazuje na to, že v súdnej veci ide už v poradí o druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie, nakoľko prvým rozhodnutím č. k. 10C/127/2014-191 zo dňa 02. 11. 2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 1.211,35 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne od 15. 07. 2014 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (I. výrok). Vo zvyšku žalobu žalobkyne presahujúcu sumu uvedenú v I. výroku zamietol (II. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania vo výške 36,80 % voči žalovanému (III. výrok).

10. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 12Co/43/2017-224 rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/127/2014-191 zo dňa 02. 11. 2016 v napadnutom I. výroku a v závislom výroku o náhrade trov konania (III. výrok) zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po zrušení I. výroku a závislého výroku o trovách konania (III. výrok) rozsudku prvoinštančného súdu zostala predmetom sporu suma 1.211,35 Eur s príslušenstvom.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobu zo dňa 01. 08. 2014 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 1.769,81 Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia sa na strane žalovaného, pretože požiadala o poskytnutie revolvingového úveru, ktorú žiadosť podpísala dňa 17. 03. 2011, teda urobila návrh zmluvy uvedený v bode 5., ktorý žalovaný bezvýhradne neprijal a urobil výhrady v podobe bodu 6. dňa 21. 03. 2011. Preto k úplnému prijatiu návrhu zo strany žiadneho účastníka Zmluvy nedošlo a prvoinštančný súd mal za to, že predmetná Zmluva je neplatná pre nedostatok jej písomnej formy. Reálne žalovaný poskytol žalobkyňu sumu 1.284,25 Eur, ktorá nebola medzi stranami sporu sporná, pričom žalobkyňa zaplatila žalovanému spolu sumu 2.495,60 Eur, preto jej vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.211,35 Eur.

12. Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd síce riadne zistil skutkový stav veci, jeho rozhodnutie je však vecne nesprávne, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v súvislosti s posúdením námietky premlčania vznesenou žalovaným.

13. Žalovaný reálne poskytol žalobkyňu sumu dňa 22. 08. 2011 vo výške 1.284,25 Eur, ktorú následne splácala splátkami počnúc dňom 12. 05. 2011, pričom ku dňu 29. 11. 2012 zaplatila žalovanému sumu 1.286,51 Eur, teda zaplatila celú sumu poskytnutých prostriedkov. V období od 15. 05. 2013, ide o dobu, od ktorej už realizovala žalobkyňa splátky nad rámec jej poskytnutých finančných prostriedkov žalovaným, do dňa 19. 08. 2014, ktorú dobu splácania žalovaný potvrdil, zaplatila žalovanému sumu

1.209,09 Eur. V splátke dňa 29. 11. 2012 zaplatila žalovanému o 2,26 Eur viac ako bola povinná, preto k uvedenému dňu mu celkove zaplatila sumu 1.286,51 Eur. Nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov žalovanému zaplatila sumu 1.211,35 Eur.

14. Odvolací súd uvádza, že začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný (primárny) subjektívny prvok, pozostávajúci z toho, kedy sa oprávnený dozvie nielen o bezdôvodnom obohatení, ale aj tom, kto sa na jeho úkor obohatil. Za rozhodujúci začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná) nielen predpokladaná vedomosť oprávneného (R25/1986). Aj pri posúdení námietky premlčania v spotrebiteľskom vzťahu princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa (uznesenie NS SR sp. zn. 6MCdo/9/2002).

15. V danom prípade nesprávne právne posúdenie spočívalo v stanovení okamihu, kedy sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení žalovaného, t. j. stanovenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

16. K otázke uzavretia Zmluvy odvolací súd dodáva, že návrh na uzavretie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj jeho prijatie musia mať písomnú formu, ktorú vyžaduje zák. č. 129/2010 Z. z., pričom z dokazovania nevyplýva písomné prijatie návrhu (nového návrhu v bode 6 žiadosti/zmluvy) na uzavretie Zmluvy zo strany žalobkyne. Právny záver o tom, že Zmluva o úvere nevznikla, právny záver o absolútnej neplatnosti Zmluvy o úvere a právny záver o tom, že úver je v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov sú úplne odlišné právne závery, navzájom sa vylučujúce, nemôžu obstáť popri sebe.

17. Zákon o spotrebiteľských úveroch pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti vyžaduje písomnú formu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere [§ 9 ods. 1 prvá veta zák. č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy], návrh na jej uzavretie, ako aj jeho prijatie musia mať písomnú formu, preto ak z dokazovania nevyplýva písomné prijatie návrhu na uzavretie Zmluvy zo strany žalobkyne, úver sa považuje v zmysle osobitného zákona za bezúročný a bez poplatkov.

18. Odvolací súd dodáva, že následkom nedodržania písomnej formy Zmluvy je v súlade s § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z., bezúročnosť a bezpoplatkovosť takto poskytnutého úveru, nie absolútna neplatnosť Zmluvy ako celku.

19. Preto v súvislosti s plynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby odvolací súd uvádza, že táto nezačala plynúť tak ako to ustálil nesprávne okresný súd od počiatku „neplatnej Zmluvy“, pričom ju považoval za neplatnú ex tunc, ale k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo až prijatím platieb žalobkyne nad rámec jej poskytnutých finančných prostriedkov, teda dňom 29. 11. 2012, ktorým dňom zaplatila žalovanému celú sumu poskytnutých finančných prostriedkov vo výške 1.284,25 Eur a navyše aj sumu 2,26 Eur v splátke zo dňa 29. 11. 2012. Nakoľko žalobu podala žalobkyňa dňa 01. 08. 2014, nárok žalobkyne bol uplatnený nielen v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby, ale aj v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pretože trojročná objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 01. 08. 2011 a dvojročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 29. 11. 2012.

20. Preto bol záver súdu prvej inštancie o premlčaní nároku žalobkyne nedôvodný, keďže nesprávne ustálil počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby od počiatku kontraktárneho vzťahu, t. j. od podpisu Zmluvy, ktorú vyhodnotil za neplatnú pre nedodržanie zákonom stanovenej písomnej formy. Správne však konštatoval, že k prijatiu predmetného návrhu Zmluvy po zmene bodu 6. Žalovaným zo strany žalobkyne nedošlo, a preto nedošlo k uzavretiu zmluvného vzťahu.

21. Odvolanie žalobkyne bolo podané dôvodne a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a žalobe vyhovel.

22. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu, musel podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP rozhodnúť o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania). Nakoľko žalobkyňa mala v spore čiastočný úspech (žalobou pôvodne uplatnila nárok vo výške 1.769,81 €, priznaná jej bola suma 1.211,35 Eur (68 % úspech - 32 % neúspech = celkový úspech žalobkyne 36 %), odvolací súd s použitím ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP jej voči žalovanému priznal náhradu trov konania na súde prvej inštancie a tiež náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 36 %. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).